

[Gert Petersen]

ling af NATO-strategien med en global strategi. Hermed er vi inde ved sagens kerne, for meget af alt dette var jo forberedt i forvejen – Afghanistan var bare et påskud. Høgene i Washington og Moskva er gavmilde med påskud til hinanden.

Sagens kerne er, at den grundliggende konflikt i verden i dag er konflikten mellem de fattige og de rige lande. Landene i den tredje verden er ikke brikker i supermagternes spil. Hvem flytter de arabiske brikker? Hvem flytter den palæstinensiske eller den iranske brik? Det gør disse folk selv. Det gør det afghanske folk altså også, og det er til ubehagelig overraskelse for høgene i Moskva. I årevis har man forudsagt Nord-Syd-konflikten. Nu er den der. Og den muslimske regering, den muslimske rejsning, OPEC-landenes prispolitik, oprørerne i Mellemamerika, afghanernes nej til sovjetisk tilstedeværelse, sejren i Zimbabwe, de sydende bål i Latinamerika og Afrika, kampen ved forhandlingsbordet for en ny økonomisk verdensorden, senest og meget aktuelt folkeoprøret i Sydkorea, alt dette og meget mere er mangfoldige udslag af et autentisk, ikke udefra styret oprør blandt verdens fattige folk, blandt menneskehedens kolossale underklasse. Det oprør er rettet mod os, mod den rige verden. Den rige verdens rigdomme er baseret på imperialistisk udplyndring gennem et helt århundrede af disse folk.

En amerikansk forsker, der arbejder for Randinstituttet, Guy J. Porke, udarbejdede i 1977 en i USA meget omtalt analyse for luftvåbnet. Han sammenlignede bevægelsen i den tredje verden med væksten i Vestens fagforeninger i det 19. århundrede. Han analyserede denne bevægelse. Han fandt, at den var autentisk. Han skrev: da hverken Sovjet eller Kina er involveret i bevægelsen, vil det være vildledende at fortolke dens udslag som rene episoder i den kolde krig. Men hvilket resultat kommer så denne nøgterne forsker til? Han kommer til det resultat, at tiden ikke er moden til forsoning, at man tværtimod må tage en konfrontation mellem Nord og Syd økonomisk og i visse tilfælde militært, og at USA i det mindste må være rede til at gribe ind militært for at sikre disciplin og hindre kaos. Under overskriften »Forsvaret af de nationale interesser« skriver han:

»Det amerikanske folk vil fortsat ønske at leve godt, selv om andre dele af verden for-

bliver forarmede, anspændte og kaotiske. Den tredje verden må finde sin egen vej til industrialisering. Mens denne proces står på, vil det på den korte sigt være USAs vigtigste opgave at forsvare amerikanske interesser i en kaotisk æra.«

Det er altså en rapport, som blev bestilt af og afleveret til det amerikanske luftvåben, en rapport, som har vakt betydelig opsigt i USA, og hvis synspunkter også præger visse afsnit i forsvarsminister Browns sidste årsberetning og efterhånden er kommet til at præge bestemte dele af amerikansk udenrigspolitik, også NATOs politik – det sidste med dansk godkendelse.

Punkterne 5 og 6 i det netop udsendte NATO-communicé vidner herom. Man henviser godt nok til den ændrede strategiske situation i Sydvestasien, men i den for mig lidt overraskende – det skal jeg indrømme – omtale af de NATO-allieredes særlige relationer til landene i området tales der ikke om nogen sovjetisk trussel. Der tales om »den sikre forsyning af vigtige varer fra dette område« og om NATOs interesse i at sikre fred og stabilitet i områdets lande. På den baggrund overlader de europæiske NATO-lande USA at løse denne ædle opgave og lover at styrke deres eget militær, så USA om nødvendigt kan trække tropper fra Europa til Sydvestasien. Og det skal der nok også blive brug for helt uden russisk hjælp, om jeg så må sige.

Den iranske ustabilitet skyldes – det må vel efterhånden være gået op for selv de koldeste krigere – ikke Sovjetunionen. Hvad nu med Pakistan? Hvis vi har et særligt forhold til Pakistan, må vi altså indkalkulere, at Pakistans nuværende præsident har myrdet sin forgænger, og landet er så at sige lidt ustabil. Hvad USA kan finde på for at sikre stabilitet i Iran har man efterhånden ikke fantasi til at forestille sig.

Og så er der faktisk et helt folk i området, nemlig det palæstinensiske, som nu i mange år har været besat og undertrykt af en fremmed magt. Det turde vel også kaldes en ustabil situation, selv om jeg skal erkende, at den israelske besættelse af det palæstinensiske folk er mere effektiv end den sovjetiske i Afghanistan.

Selvfølgerig er vi alle interesseret i fred og stabilitet i dette som i andre områder. Men hvordan? Det er spørgsmålet. Ved økono-